

Arrest

nr. 230 162 van 12 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 10 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 september 2019.

Gelet op de beschikking van 14 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. GYSELEN *loco* advocaat F. GELEYN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming verkregen heeft in Griekenland. Verzoeker betwist dit niet.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die de internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terecht komt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: "Aangezien u Griekenland heeft verlaten van zodra u erkend werd als vluchteling heeft u niet aangetoond dat u in de onmogelijkheid zou verkeren om een huis te vinden (CGVS, p. 9), er de taal te leren (CGVS, p. 9), te werken (CGVS, p. 9) en te studeren (CGVS, p. 9) in Griekenland. Op 30 juli 2018 werd u erkend als vluchteling en kort nadien, op 1 september 2018, kwam u al aan in België waar u vier dagen nadien een nieuw verzoek deed om internationale bescherming. Aldus leefde u slechts een maand als erkende vluchteling in Griekenland. U stelt zelf dat u nooit van plan was in Griekenland te blijven (CGS p. 10). U heeft geen enkele moeite of poging ondernomen om uw uw verblijfsomstandigheden te verbeteren. U verliet immers Griekenland van zodra u erkend werd tot

vluchteling en uw verblijfsvergunning kreeg (CGVS, p. 9). Het feit dat zaken als de taal leren, een huis vinden en dergelijke moeilijk waren alvorens u erkend werd als vluchteling doet hier geen afbreuk aan. Immers is de

situatie tussen een persoon die nog in procedure zit en een persoon die erkend werd als vluchteling niet hetzelfde. U motiveert uw beslissing op het gegeven dat u in Griekenland verschillende mensen heeft gezien die reeds 2 à 3 jaar een verblijfsvergunning hadden en nog steeds problemen ondervonden (CGVS, p. 10, 22). Gevraagd of u dan zelf hebt geprobeerd hulp te zoeken geeft u toe dat dit geen zin had. U geeft ook toe dat het niet onmogelijk is om in Griekenland een leven op te bouwen als vluchteling, maar dat het heel moeilijk is en dat families sowieso voorrang krijgen (CGVS p. 10). Het feit dat u uw toekomst niet kan opbouwen omdat de economische situatie in Griekenland verschilt van die van België is echter geen reden om u een beschermingsstatus te verlenen in België. Waar u aanhaalt dat u gearresteerd werd door de Griekse politie (CGVS, p. 9, 22) en bijna geen medische hulp heeft gekregen (CGVS, p. 9, 22) dient te worden gezegd dat ook dit situaties betrof van voor uw erkenning tot vluchteling (CGVS, p. 22). U haalt zelf aan dat een dokter die weet dat zijn patiënt geen verblijfsvergunning heeft die persoon niet zal behandelen. U was echter na uw erkenning als vluchteling in een andere situatie. Zelf geeft u aan dat u geen medische zorg meer zocht nadat u uw verblijfsvergunning kreeg omdat u al de dag nadien het land verliet. Bovendien verklaart u letterlijk dat u geen vrees heeft t.a.v. Griekenland (CGVS, p. 10, 23) maar dat u er niet naar wil terugkeren omdat u er geen toekomst kan opbouwen (CGVS, p. 10, 22, 23). U hebt aldus louter uit economische overwegingen Griekenland verlaten."

Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, als internationaal beschermd, in een situatie van extreme materiële armoede zal terechtkomen die hem niet in staat stelt in zijn meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en hij in een situatie zal terechtkomen die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij enige inspanningen gedaan heeft om sinds hij erkend werd als vluchteling, alternatieve huisvesting, dan wel een manier om in zijn levensonderhoud te voorzien, te vinden. Aldus kan verzoeker niet in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft voorts op algemene wijze aan dat hij in Griekenland een verhoogd risico loopt geconfronteerd te worden met xenofobische gewelddaden vanwege haar afkomst. Dergelijke veronderstelling volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in Griekenland werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker brengt geen elementen aan die aantonen dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting en hij er in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker in concreto aantoonde dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

Gelet op voorgaande toont verzoeker niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 september 2019, stelt verzoekende partij dat zij verwijst naar de stukken. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 6 december 2019 slechts stelt te verwijzen naar de stukken, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 18 september 2019 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS